

[Ludvig Christensen.]

uden at Valgretten gik tabt, idet man fastsatte den Regel, som ikke tidligere fandtes, at der i Almindelighed skulde være betalt $\frac{2}{3}$ af Skattens Beløb, i ganske særlige Undtagelsestilfælde $\frac{1}{3}$. Det var noget af det væsentligste i det Forlig, der blev indgaaet i 1924 mellem alle Rigsdagens Partier. Og der forelaa ikke i 1928, da de Ændringer blev vedtaget, som nu foreslaas ophævet, nogen som helst saglig Begrundelse for, at man skulde begrænse Adgangen til Valgrettens Beyarelse paa den Maade, som det da blev vedtaget. Derfor synes jeg, det er at vende Tingene paa Hovedet, naar den ærede Ordfører for Venstre i Dag vil hævde, at det maaske oven i Købet er saaledes, at den Ændring, der indførtes i 1928, har *udvidet* Adgangen til at opretholde Valgretten. Saa maa de to Partier, der i 1928 havde Flertallet og ændrede Valgloven af 1924, have gennemført noget helt andet, end hvad de sagde under Forhandlingerne. Det var netop en udtrykkelig Forudsætning, at der skulde gennemføres en *Sværpelse af Betalingspligten*, og Loven blev gennemført i en saadan Form, at den ganske afgjort begrænsede Vælgernes Adgang til at bevare Stemmeretten, hvis de ikke kunde opfylde Skattebetalingspligten.

Men man gik videre endnu. Man gennemførte bl. a. den Urimelighed, at Opholdsbestemmelsen ikke kom til at svare til Bestemmelsen om Skattebetalingspligten. Før Ændringen af 1928 var det saaledes, at Skattebetalingspligten for Kommunens faste Beboere ikke var af længere Varighed end Skattebetalingspligten for de tilflyttende, men nu er alle de, der flytter til en Kommune — det kan for de store Kommuner Vedkommende være mange, og for smaa Kommuner paa Landet kan det vel være en ret stor Procentdel af Beboerne —, gunstigere stillet med Hensyn til at faa kommunal Stemmeret i den paagældende Kommune end de faste Beboere. Det betyder da i alt Fald ikke nogen Udvidelse af Stemmeretten, tværtimod.

Dernæst er de Regler, man har gennemført, i sig selv ganske urimelige, fordi der ikke gøres Forskel paa, om Skatten betales halvaarsvis, kvartalsvis eller — som det nu er Tilfældet mange Steder, ikke mindst i de større Byer, som jo dog ogsaa udgør en Del af vort Lands Omraade — i 10 maanedlige Rater. Dette virker for en Kommune som København, der har op imod $\frac{1}{4}$ Million Mennesker paa Valglisterne, saaledes, at den Skat, der skal være betalt 20. Januar, skal være indbetalt, for at Vælgeren kan op-

tages paa Valglisterne, og hvad det betyder at skulle have registreret et saa kolossalt Antal Mennesker efter først at have faaet Indberetning fra alle Kontorerne om, hvem der har faaet betalt rettidigt, hvorefter Valglisterne skal bringes i Orden, saa at de kommer til at passe dermed, vil enhver forstaa, som har den mindste Smule Kendskab til kommunal Administration. Paa den anden Side kan Betalingsterminerne i saadanne Kommuner, hvor Skatterne betales kvartalsvis eller halvaarligt, ligge saaledes, at der bliver langt, langt mere Tid til at udarbejde Valglisterne end i København. Derved, at Skattebetalingspligten nogle Steder praktisk talt ligger lige ind under Valgets Dato, medens den andre Steder ligger et godt Stykke tilbage i Tiden, fremkommer der i alt Fald en praktisk Urimelighed, som under alle Omstændigheder bør ændres. Jeg vil derfor henstille til de Partier, som har Flertallet i dette høje Ting, og som i 1928 var forholdsvis enige, i alt Fald saa enige, at de stemte sammen om at gennemføre den Ændring, som Regeringen nu foreslaar ophævet, at gaa med til at ophæve den paagældende Bestemmelse, saa at vi kan komme tilbage til Bestemmelserne fra Forliget i 1924 — der er i Virkeligheden ikke nogen som helst saglig Begrundelse for at ændre i det, der var Enighed om i 1924.

I det andet høje Ting har der været nogen Diskussion mellem Venstre og de Konservative, og de Konservative fik Skylden for, at det ikke kom til Forlig i 1928. Jeg ved ikke, om der i dette høje Ting er Muligheder for Lovforslagets Gennemførelse, men jeg har i alt Fald ønsket at pege paa visse Realiteter, som der efter min Mening bør tages skyldigt Hensyn til.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Fritze Teisen: Det foreliggende Lovforslag, som man vel nok kan kalde for et politisk Lovforslag, vil jeg nærmest karakterisere som kort, men ikke godt. Det er fremsat uden nogen speciel saglig Begrundelse, uden særlige Oplysninger eller Motiver. Det eneste eller omtrent det eneste, som den højtærede Indenrigsminister egentlig havde at sige til dets Anbefaling, var, at det skulde føre den paagældende Lov tilbage til det, som var enstemmigt vedtaget i 1924. Lad os en Gang prøve at fortsætte den højtærede Indenrigsministers Motivering af dette Lovforslag. Konsekvensen bliver da efter min Mening, at alle Love, som en Gang er enstemmigt vedtaget, skal man ikke senere